

Constantinos Simitis

Από: Α ΛΟΥΚΑΣ [ ]

Αποστολή: Τρίτη, 21 Αυγούστου 2012 2:31 μμ

Προς:

Θέμα: ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΧΡΕΟΚΟΠΙΑ

Συνημμένα: Χρεοκοπία πολιτική.doc

Αγαπητέ κ. Κ. Σημίτη,

Σας αναμεταβιβάζω ένα ενδιαφέρον κείμενο του κ. Ξυδάκη (Καθημερινή) και θα σας παρακαλούσα - αν θεωρείτε χρήσιμο και ορθό - για την ανταπάντησή σας, στα θέματα που αναφέρονται στο πρόσωπό σας.

Επειδή είναι φυσικό να μην με θυμάστε (και έχει σημασία η πιστοποίησή μου) είμαι πρώην εργαζόμενος στην Ε.Ε. και στην VI Δ/ση Γεωργίας και σας εκτιμώ απεριόριστα γνωρίζοντας την εργασία και τη μεθοδολογία σας.

Με εκτίμηση,
Λούκας Κανάρης
Σιφογιάννη 5
115 24 Νέα Φιλοθέη
Αθήνα
τηλ.

Φίλε κ. ~~Λούκας~~ Κανάρη

Με γιγνικούς χαιρετισμούς

Χρεοκοπία πολιτική και ηθική

20 Αυγούστου 2012

Η κρίση ανοίγει τα μάτια, τουλάχιστον σε όσους θέλουν να τα ανοίξουν, και μας δείχνει με τρομερή διαύγεια όσα από χρόνια συνόδευαν τον δημόσιο βίο και τα προσπερνούσαμε. Ένα κυρίως: τη φθορά της δημοκρατίας, τη δυσφορική μεταδημοκρατία, έτσι όπως την οσμίζομαστε να μας κυκλώνει από καιρό, και τώρα τη βλέπουμε να αποσαθρώνεται μπρος στα μάτια μας και να μας σκεπάζει με τα σαρίδια και τ' αποκαΐδια της χαμένης ύλης της.

Από την αρχή της οικονομικής κρίσης, και πολύ νωρίτερα ακόμη, επισημαίναμε όχι μόνο τη διάχυτη δυσφορία για το συστημικό αδιέξοδο και τις βαρύτατες ευθύνες των ηγετικών ελίτ, αλλά και το γεγονός ότι η κρίση είναι κατ' ουσίαν βαθύτατα πολιτική, ως εκ τούτου οι λύσεις δεν μπορούν παρά να είναι αναλόγως πολιτικές, αναγεννητικές του πολιτεύματος εν γένει, και όχι τεχνικές διαχείρισης του οικονομικού πρόβληματος. Ωστόσο, τρία χρόνια από την εκδήλωση της οικονομικής κρίσης, και αφού εν τω μεταξύ έχουν ήδη μεσολαβήσει δύο μνημόνια, μια επίσημη χρεοκοπία δια της αναδιάρθρωσης χρέους, μια καθαίρεση πρωθυπουργού, μια δικομματική κυβέρνηση υπό τεχνοκράτη πρωθυπουργό, δύο εκλογικές αναμετρήσεις, και μια τρικομματική κυβέρνηση, το ελληνικό πρόβλημα εξακολουθεί να προσεγγίζεται ως οικονομικό και όχι ως πολιτικό.

Δύο από τις πολλές όψεις της πολιτικής παρακμής: η ασύμμετρη σχέση ιδιωτικού και δημόσιου· και η ηθική απαξίωση της δημοκρατικής λειτουργίας και των πολιτικών προσώπων. Και τα δύο συμπτώματα της φθαρμένης δημοκρατίας διαπερνούν την τρέχουσα ρητορική με πολλούς τρόπους, φανερά ή έμμεσα· και τα δύο συμπτώματα δείχνουν πόσο εξασθενημένα είναι τα θεμέλια του δημοκρατικού κράτους.

Την δυστροφική και στρεβλή σχέση δημόσιου-ιδιωτικού τη διαπιστώνουμε στον τρόπο που αντιλαμβάνονται οι Έλληνες τον χώρο, την ίδια τους την πατρίδα, αλλά και τις λειτουργίες του κράτους. Οσο νοικοκύρηδες είναι στον ιδιωτικό τους χώρο και μαχητικοί υπερασπιστές του, τόσο αδιάφοροι ή και εχθρικοί είναι απέναντι στον κοινόχρηστο δημόσιο χώρο. Η ατομική ιδιοκτησία είναι ιερή, λαμβάνει όλη τη φροντίδα και την ενέργεια· ο δημόσιος χώρος, το κοινό, επαφίεται στη φροντίδα των αιρετών αρχόντων ή στην τύχη του, όταν δεν αντιμετωπίζεται ως λεία. Η αδιάφορη-εχθρική σχέση με τον δημόσιο χώρο, δηλαδή με την υλική έκφραση της δημόσιας σφαίρας, επεκτείνεται αναλόγως και στους άυλους θεσμούς και στις λειτουργίες του δημοκρατικού κράτους: η συμμετοχή δεν εκλαμβάνεται ως ευθύνη και συνεργασία, αλλά ως συναλλαγή. Από αυτή την άποψη, η πελατειακότητα, ένα πολύ πρώιμο χαρακτηριστικό της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας, εξακολουθεί να κυριαρχεί στην ύστερη ελληνική δημοκρατία, μαζί με άλλα μετανεωτερικά χαρακτηριστικά.

Ένα απ' αυτά τα μετανεωτερικά στοιχεία είναι η εμμονική ρητορική περί απομείωσης του κράτους, νεοφιλελεύθερης καταγωγής: το κράτος φταίει για όλα τα δεινά, το κράτος πρέπει να μειωθεί έως εξαφανίσεως, λιγότερο κράτος κ.ο.κ. Ενώ είναι απολύτως ορθό και θεμιτό να ζητάμε δίκαιο, ορθολογικό και αποτελεσματικό κράτος,

προ πάντων δημοκρατικό, ώστε να εγγυάται την ισότητα, απεναντίας είναι εντελώς ανορθολογικό και ανιστορικό να ζητάμε την εξασθένηση του εργαλείου επειδή ο χρήστης είναι φαύλος ή ανίκανος. Η εξαχρείωση των πολιτικών προσώπων και των κρατικών λειτουργών δεν θα εξαφανιστεί αν εξασθενήσει το κράτος. Αντιθέτως, μόνο ένα λειτουργικό, ισχυρό δημοκρατικό κράτος μπορεί να εγγυηθεί την ισονομία, τη δικαιοσύνη, τον έλεγχο της αυθαιρεσίας και των σφετεριστών της εξουσίας.

Σε αυτό το σημείο εισέρχεται το άλλο σύμπτωμα της εγχώριας μεταδημοκρατίας: η ηθική απαξίωση των πολιτικών προσώπων και των θεσμών. Μια βασική έκφραση, αλλά και αιτία μαζί, είναι η αυτοπροστασία των πολιτικών από τον έλεγχο και την τιμωρία, η περιβόητη ασυλία που έχουν θεσμίσει για τους εαυτούς τους. Άλλη έκφραση είναι η πεισμώνης εθελουφλία ενώπιον των φαινομένων διαφθοράς και η κυνική απόρριψη της πολιτικής ευθύνης. «Οποιος έχει στοιχεία, να πάει στον εισαγγελέα!». Με αυτά τα λόγια ο πρώην πρωθυπουργός Κ. Σημίτης όρισε προ ετών, επί Ισχυράς Ελλάδος, το πολιτικό πλαίσιο της μη διερεύνησης σκανδάλων και της ατιμωρησίας. Δυστυχώς για τον πρώην πρωθυπουργό και για την ασθενή δημοκρατία, πλειάδα κορυφαίων συνεργατών και υπουργών του ευρέθησαν αργότερα διωκόμενοι ή υπόδικοι για τεράστια σκάνδαλα, από τους Μαντέλη και Γσουκάτο έως τον Γσοχατζόπουλο.

Εκτοτε το σημαντικό πλαίσιο, υπονομευτικό και εξευτελιστικό για την ίδια την κοινοβουλευτική δημοκρατία, διευρύνθηκε από άλλους ικανούς συνηγόρους: η εντυπωσιακά κυνική διάκριση του «νόμιμου» από το «ηθικό», κατά Γιώργο Βουλγαράκη, παραμένει ισχυρή και δραστική έως σήμερα, όπως επιβεβαίωσε έργο και λόγω ο Βύρων Πολύδωρας, για μία ημέρα Πρόεδρος της Βουλής. Το νόμιμο δικαίωμα του νεποτισμού επικαλέστηκε κι αυτός.

Κανείς όμως εισαγγελέας δεν μπορεί να αποκαταστήσει την χαμένη τιμή του πολιτικού κόσμου. Αντιθέτως, ο κυνισμός, η νομότυπη ανηθικότητα, η αλαζονεία και η απληστία των αιρετών, εντέλει η προδοσία της ηθικής αποστολής του αιρετού και η κατοδολίευση της εντολής, οδήγησαν στο μαζικό μούτζωμα της Βουλής και στα τυφλά γιαουρτώματα.

Η ηθική εξαχρείωση των προσώπων σημαίνει εκχώρηση εξουσίας σε εξωθεσμικά κέντρα, εκτός δημοκρατικού ελέγχου: ο ηθικά επιλήψιμος πολιτικός είναι πολλαπλώς εκβιαζόμενος, ουσιαστικά όμηρος. Η δε δημόσια σφαίρα μετατρέπεται σε αρένα σύγκρουσης οργανωμένων συμφερόντων, όπου κατασπαράζονται όλοι: έντιμοι, Λον Κιχώτες, εισαγγελείς, θεσμοί και ιδέες. Η ηθική και πολιτική χρεοκοπία προηγήθηκε της οικονομικής.